

MEGJEGYZÉSEK A HUN HADSEREG LÉTSZÁMÁHOZ ÉS HADSZERVEZETÉHEZ

A nomád népek hadseregeinek létszámára számos auctor utal, és jó néhány aspektusból vizsgálták ezt a nomádok (és nemcsak a nomádok) esetében igencsak problematikus területet. Legutóbb Zimonyi István elemezte részletesen a honfoglaló magyarok haderőlétszáma kapcsán a nomád népekre (kazárok, volgai bolgárok, besenyők, avarok, türkök stb.) vonatkozó adatokat,¹ kiemelve az ezzel kapcsolatos problémákat. Jelen tanulmányomban a hunok seregének létszámára vonatkozó adatokat ismertetem, értékelem, kiemelve egy olyan forrást, amelyet eddig kevésbé hangsúlyoztak a hunok hadszervezete, létszáma kapcsán.

A hunok történetével foglalkozó szakirodalom többsége² kapcsán megállapítható, hogy elsősorban négy auctor munkájában (Sokrates, Zosimos, Iordanes, Philostorgios) található adatokat vizsgálnak, és ebből próbálják rekonstruálni hadseregük létszámát. Emellett hangsúlyozandó, hogy csak néhány szerzőnél, néhány esemény kapcsán találunk konkrét számadatot. Az egyik legmegbízhatóbb forrásunk csak arról tájékoztat a hun hadsereg létszámával kapcsolatban, hogy jelentős volt Attila

---

¹ ZIMONYI I.: „A honfoglaló magyar haderő létszáma”. in *Fegyveres nomádok, nomád fegyverek. III. Szegedi Steppetörténeti Konferencia. Szeged, 2002. szeptember 9–10.* (Magyar Őstörténeti Könyvtár 21.) Szerk. BALOGH L.–KELLER L. Szeged 2004, 101–111, 108; ZIMONYI I.: *Muszlim források a honfoglalás előtti magyarokról. A Ğayhānī-hagyomány magyar fejezete.* (Magyar Őstörténeti Könyvtár 22.) Szeged 2005, 89–90; ZIMONYI, I.: *Muslimische Quellen über die Ungarn vor der Landnahme. Das ungarische Kapitel der Ğaihānī-Tradition.* (Studien zur Geschichte Ungarns 9.) Herne 2006, 80–89; ZIMONYI I.: *Muslim Sources on the Magyars in the Second Half of the 9th Century. The Magyars Chapter of the Ğayhānī Tradition.* (East Central and Eastern Europe in the Middle Ages 450–1450) Leiden–Boston 2016, 102–116.

² THOMPSON, E. A.: *A hunok.* Ford. FELFÖLDI SZ. Szeged 2003,² 49–51; BÓNA I.: *A hunok és nagy királyaik.* Budapest 1993, 86; BACHRACH, B. S.: „The Hun Army at the Battle of Chalons (451). An Essay in Military Demography”. in *Ethnogenese und Überlieferung. Angewandte Methoden der Frühmittelalterforschung.* (Veröffentlichungen des Instituts für Österreichische Geschichtsforschung 31.) Hrsg. BRUNNER, K. – MERTA, B. München 1994, 59–67; NIKONOROV, V. P.: „»Like a Certain Tornado of Peoples« Warfare of the European Huns in the Light of Graeco-Latin Literary Tradition, *Anabasis*”. *Studia Classica et Orientalia* 1 (2010), 264–291.

serege,³ addig néhány auktor számadatokat is közöl a hun hadseregről. Zosimos szerint 409-ben 10 ezer hun harcolt Alarichhel szemben a római császár, Honorius (395–423) szövetségeseként.⁴ A szerző emellett utal arra, hogy az ekkora nagyságú hadsereg ellátását biztosítandó Honorius császár Dalmácia területéről hozatott élelmet (gabonát, juhot, ökröt). Jóval kisebb létszámú seregről számol be Zosimos munkájának egy másik helyén. Szerinte Honorius császár minisztere, Olympius vezetésével 300 fős hun sereg támadta meg, és győzte le a gótokat.⁵ Sokrates munkájában a 430-as burgundok elleni összecsapás kapcsán a hun halottak számát örökítette meg, szerinte 10 ezer hun harcos esett el a csatában.⁶ Philostorgios sokkal jelentősebb létszámadatot közöl, szerinte 425-ben Aetius jóvoltából 60 ezer hun harcos jelent meg Itáliában.⁷ A legnagyobb számadat Iordanesnél olvasható, aki 451-ben 500 ezer főre teszi a Mauriacumnál felvonuló hun sereg létszámát.⁸ Szintén Iordanesnél található egy számadat, ami szerint a nedaói csatában (455) 30 ezer hun és velük szövetséges harcos esett el.⁹

A hunok történetével foglalkozó kutatók a felsorolt számadatokból különböző következtetésekre jutottak. Thompson szerint a felsorolt források adatai erősen túlzóak, úgy véli, hogy ekkora méretű seregek ellátása komoly nehézségbe ütközött volna. Thompson szerint a római provinciákba betörő hun csapatok, valamint a rómaiak által felbérelt hun zsoldos csapatok létszáma nem lehetett 1200 főnél több. A 425-ben Itáliába vonuló hun sereg esetében pedig 6000 főt feltételez. Thompson teljesen irreálisnak tartja Iordanesnek a mauriacumi csatánál említett létszámadatát.¹⁰ Bóna István ez utóbbi esemény kapcsán maximum 30–50 ezer fős hadsereglétszámot rekonstruált.¹¹ Bernard S. Bachrach hasonlóan 40–50 ezer fős hun sereget

---

³ „PRISCUS 11. 2, 615–619”. in *The Fragmentary classicising Historians of the later Roman Empire. Eunapius, Olympiodorus, Priscus and Malchus. II.* (Classical and Medieval texts, Papers and Monographs 10.) Ed. BLOCKLEY, R. C. Liverpool 1983, 222–401

⁴ „ZOSIMOS V. 50, 1”. in *Zosimos. Neue Geschichte.* (Bibliothek der Griechischen Literatur 31.) Hrsg. REBENICH, S. Stuttgart 1990, 255.

⁵ ZOSIMOS V. 45, 6; VÁCZI P.: „A hunok Európában”. in *Attila és hunjai.* Szerk. NÉMETH GY. Budapest 1940 (reprint 1986), 74.

⁶ „SOKRATES VII. 30, 108”, in *Szókratész egyháztörténete.* Ford. BAÁN I. Budapest 1984, 455.

⁷ „PHILOSTORGIOS XII. 14” in *Philostorgius Kirchengeschichte. Mit dem Leben des Lucian von Antiochien und den Fragmenten eines Arianischen Historiographen.* Hrsg. BIDEZ, J. Berlin 1972.

⁸ Bár maga a gót származású szerző is bizonytalanak tűnik a számadat kapcsán: „*Azt beszélék, hogy serege 500 000 fő volt.*”, IORDANES, *Getica* 182”, in *Iordanes. Getica.* Közreadja KISS M. Budapest 2005, 78.

⁹ IORDANES, *i.m.* 262.

¹⁰ THOMPSON, *i.m.* 50–51.

¹¹ BÓNA, *i.m.* 86.

feltételez a mauriacumi csata kapcsán.¹² Tekintetbe véve, hogy egy ekkora seregnek mekkora ellátásra, utánpótlásra van szüksége, Kiss P. Attila ezzel szemben azt hangsúlyozta, jóval kevesebben vehettek részt ebben a hadjáratban.¹³ A nedaói csata leírásakor Iordanes által megemlített 30 ezer elesett hun harcos számadatából Nikonorov úgy véli, hogy a csatában részt vett teljes hun hadsereg 45–60 ezer fős lehetett.¹⁴

A kutatók által reálisnak tartott létszámoknál is hangsúlyozandó, hogy ezek inkább elsősorban feltételezéseknek, mint abszolút számadatoknak tekinthető tételek. Ha megnézzük a fent felsorolt források szerzőit, akkor azt látjuk: kivétel nélkül minden esetben történetíróról van szó, és történeti, egyháztörténeti munkákkal van dolgunk. Ezzel kapcsolatban Veszprémy László hangsúlyozta, hogy Vegetius munkásságát követően, vagyis a Kr. u. 4. század végétől, 5. század elejétől a 16. századig bezárólag nem rendelkezünk hadászati munkával (kivéve a Bizánci Birodalmat), és csak olyan források állnak a rendelkezésünkre, melyek lejegyzői a hadászatban járatlanok voltak. Az ezekből a forrásokból kitűnő létszám adatok rendkívül bizonytalanok, nehezen értelmezhetőek.¹⁵ Vagyis a fent nevezett auktorok által megadott számadatok semmiképpen nem tekinthetők reális számoknak, elsősorban csak arra utalhatnak egy adott sereg esetében, hogy sokan vagy kevesen voltak.

A steppei nomád népek hadi szerveződése tízes rendszeren alapult, hasonlóan más népekhez a hadseregük századokból, ezredek, tízezredek épült fel.¹⁶ A hunok esetében is ezt a hadi szerveződést feltételezhetjük nomád analógiák alapján. A felmerült problémák megoldása érdekében érdemes egy eddig az adott témában ke-

---

¹² Bachrach úgy véli, hogy az ellenfél esetében a vizigót sereg 20–25 ezer, a római sereg pedig 25–35 ezer fős lehetett. BACHRACH, *i.m.* 64–67.

¹³ KISS P. A.: „Germán népek részvétele a hunok hadjárataiban”. *Had történelmi Közlemények* 123 (2010), 137–167, 152; KISS P. A.: „... ut strenui viri...” *A Kárpát-medencei gepidák története*. Szeged 2015, 61.

¹⁴ NIKONOROV, *i.m.* 281.

¹⁵ VESZPRÉMY L.: „Hadügy a koraközépkori Nyugat-Európában”. *Társadalom és Honvédelem* 4 (2000), 106–117; VESZPRÉMY L.: „A középkori történetírás és forrásai”. *Had történelmi Közlemények* 119 (2006), 517–523.

¹⁶ Nomád népek hadseregének alapegységét a tízezred, a tümen jelentette. A tümen szó eredetével kapcsolatban megoszlanak a vélemények. Doerfer vetette fel, hogy török szóból eredeztethető a szó (DOERFER, G.: *Türkische und mongolische Elemente im Neupersischen. Unter besonderer Berücksichtigung älterer neupersischer Geschichtsquellen, vor allem der Mongolen- und Timuridenzeit II.* (Veröffentlichungen der Orientalischen Kommission 19.) Wiesbaden 1965, 983). Emellett felmerült annak a lehetősége is, hogy egy mára már kihalt nyelvből, például a zsuanzsuanok nyelvéből származtatható a tümen szó (RÓNA-TAS A. – BERTA Á.: *West Old Turkic. Turkic loanwords in Hungarian.* (Turcologica 84.) Wiesbaden 2011, 932–935.

vésbé idézett forrást is bevonni a hunok hadszervezetének és hadserege létszámának a vizsgálatába.¹⁷

A hunok hadszervezetéről fontos információkat nyújt egy skandináv saga, a *Hervar és Heidrik saga* (*Hervarar saga ok Heiðreks*). Ez a forrásunk viszonylag kései, 13. századi keletkezésű, de különféle régebbi mondákat tartalmaz. Ez a saga három változatban maradt fenn, ezek néhány dologban különböznek csak egymástól.¹⁸ Ebben a mondában található a számunkra a hunok szempontjából fontos, a gótok és a hunok közötti 4. századi háború leírása is.¹⁹ A saga szerint a hunok az összes 12 év feletti férfit²⁰ mozgósították a háborúba, és részletesen megemlékezik a hunok had

¹⁷ Wolfram és Nikonorov hívta fel a figyelmet a forrásra a hunok hadszervezete kapcsán. WOLFRAM, H.: *Die Goten von den Anfängen bis zur Mitte des sechsten Jahrhunderts. Entwurf einer historischen Ethnographie*. München 1990, 107; WOLFRAM, H.: „L’armée romaine comme modèle pour l’*Exercitus Barbarorum*”. in *L’armée romaine et les Barbares du IIIe au VIIe siècle*. Éd. Par. VALLET, F. – KAZANSKI, M. Saint-Germain-en-Laye 1993, 13–15, 13; NIKONOROV, V. P.: „Voennoe delo evropejskih gunnov v svete dannih greko-latinskoj pismennoj tradicii”. *Zapiski Vostochnogo Otdeleniia Rossiskogo Arkheologiceskogo Obschestva* 1 /26/ (2002), 223–323, 239; NIKONOROV, Like a Certain Tornado of Peoples, 280.

¹⁸ Egy 14. századi, egy 15. századi és egy 17. századi kéziratban maradt fenn. Lásd bővebben HALL, A.: „Changing style and changing meaning. Icelandic historiography and the medieval redactions of Heiðreks saga”. *Scandinavian Studies* 77 (2005), 1–30.

¹⁹ TOLKIEN, C.: „The Battle of the Goths and Huns”. *Saga-Book* 14 (1953–1957), 141–163; *Saga Heiðreks konungs ins vita. The Saga of King Heiðrek the Wise*. Trans. TOLKIEN, C. London 1960, XXI–XXIX; HALL, *i.m.* 1–30.

²⁰ A forrásból kitűnik, hogy a 12. életévét betöltött gyermek ekkor vált felnőtté, harcosná. Az 5–10. századi eurázsiai steppei népek körében a férfivé avatás, a felnőtté válás egyik jelképe a veretes öv volt, melynek viselésével az adott közösség teljes jogú tagjává vált az ifjú (U. KÖHALMI K.: *A steppék nomádjai, lóháton, fegyverben*. (Kőrösi Csoma Kiskönyvtár 12.) Budapest 1972, 113–114). A veretes övek mellett a férfivé válásnak egy másik jelképe volt az, hogy új nevet, férfinévet vett fel a gyermekneve helyett (Kül Tegin felirat K 30–31. vö. BERTA Á.: *Szavaimat jól halljátok ... A türk és ujjur rovásírásos emlékek kritikai kiadása*. Szeged 2004, 197; Közsilig-pusztai felirat vö. *Örök köbe vésvé. A régi török népek irodalmának kistükre a VII-től a XV. századig*. Szerk. KAKUK ZS. Budapest 1985, 25). Azonban pontos életkorra vonatkozó adat nem található az írott forrásokban, mindenesre elsősorban a tízes éveiknek az első felére tehető a férfivé avatás időpontja. A férfivé válás időpontjára vonatkozóan a türköknél Bilge kagán hadvezér testvéréről orthoni feliratában találunk utalást, miszerint Kül Tegin 7 éves korában halt meg az apja, a kagán, és Kül Tegin 16 éves korára már több hadjáratban részt vett. Tehát Bilge kagán testvére és hadvezére e két életéve között „találta meg a férfi nevét,” vagyis ekkor vált férfivá (Kül Tegin felirat K 30–31. vö. BERTA, *Szavaimat jól halljátok*, 197), vagyis 7 és 16 éves kora között vált valamikor férfivá, felnőtté. (Kakuk Zsuzsa fordításában szerepel az is, hogy tíz éves korában vette fel Kül Tegin a férfinévét (Kül Tegin K 30–31. vö. *A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Kortársak és krónikások híradásai*. Szerk. GYÖRFFY GY. Ötödik kiadás. Budapest 2002, 66; GYÖRFFY GY.–KAKUK ZS.–NÉMETH GY.: „Az orkhoni feliratok (részlet)”. in *A honfoglaláskor írott forrásai*. (A Honfoglalásról Sok Szemmel 2.) Szerk. KOVÁCS L.–VESZPRÉMY L. Budapest 1996, 23–

szervezetéről: a legnagyobb egység a *fylki*, melyből hat volt,²¹ minden fylki 5 ezredet tartalmazott, és minden ezredben 13 század található. Egy századot pedig négyszer 40 harcos alkotott.²² Tehát a forrásban található információk alapján egyértelműen megállapítható, hogy a hunok hadi szerveződése is tízes rendszeren alapult. Világosan fellelhető benne a század és az ezred. A skandináv sagában a hun hadsereg legnagyobb egysége *fylki* néven szerepel. Az ógermán nyelvben ez a kifejezés zászlóalj, hadrendet, harci alakulatot jelentett.²³ Ha figyelembe vesszük, hogy a forrás szerint ez a terminus a hunoknál a legnagyobb, az ezred után következő hadi egységet jelentette, és hogy a nomád népek seregeinek hadi szerveződésében a legnagyobb egység a tízezred, vagyis a *tümen* volt, akkor úgy tűnik, hogy a skandináv sagában található *fylki* kifejezés a tízezredre vonatkozik. Ezen a forráson kívül még néhány nomád nép esetében van adatunk a *tümen* létszámára vonatkozólag, amelyekből kiderül, hogy csak a legkritább esetben alkothatott 10 ezer harcost egy *tümen*.²⁴ A skandináv saga szerint a hun hadseregben egy század 160 főt, egy ezred 2080 főt, egy tízezred pedig 10 400 főt foglalt magába. Az ezredeknél a saga szerzője kiemeli, hogy 1000 főnél nem lehetett kisebb a számuk.²⁵ Ezek a számadatok azért meglepőek, mert az eddigi

---

28, 26). Ez a mai szemmel korainak tekinthető felnőtté avatás szokása azonban nem csak a steppei nomádokra jellemző sajátosság, hanem ebben az időszakban általános jelenségnek tekinthető a letelepült kultúrákban is. A Bizánci Birodalomban például a felnőttkor a társadalmi felelősség elérésével 15–17 éves korban kezdődött (RAUTMAN, M. L.: *Daily Life in the Byzantine Empire*. Westport–London 2006, 9). A Ruszban figyelhető meg, hogy a fejedelemsfi 3 évesen lóra ült, 7 évesen írni-olvasni tanult, 12 évesen pedig az első hadjárata ment (DIMNIK, M.: *The dynasty of Chernigov (1054–1146)*. Toronto 1994, 40).

²¹ Az egyik átirat szerint a hun hadsereg 33 *fylki*ből állt, ezt azonban másolói hibaként tartják számon, és a fent nevezett adatot fogadja el a kutatás főként (TOLKIEN, *Saga Heiðreks*, 52).

²² TOLKIEN, Uo.

²³ RANCE, P.: „The *Fulcum*, the Late Roman and Byzantine *Testudo*: the Germanization of Roman Infantry Tactics?” *Greek, Roman, and Byzantine Studies* 44 (2004), 265–326, 288; SPROSTON, E.: *Særnordiske Ord–Scandinavian – only Words*. 2012. URL: <http://germanic.eu/Scandinavian-only-words.htm> (letöltés ideje: 2017. 05. 04. 04:17).

²⁴ ZIMONYI, A honfoglaló magyar haderő, 108; ZIMONYI, *Muszlim források*, 89–90. A hiung-nu államszervezet kapcsán a *Si-ki* 11. fejezete emlékezik meg arról, hogy a 24 udvari főméltóságok 10–10 ezer lovas parancsnokai is voltak. A kínai forrás kiemeli, hogy közülük csak a legelőkelőbbek tízezrede tartalmaz ténylegesen 10 ezer harcost, a többség csak pár ezer lovassal bírt (BARFIELD, T. J.: *The Perilous Frontier. Nomadic Empires and China 221 BC to AD 1757*. Cambridge 1992², 38; vö. SZEMA-KIEN *A hunok legkorábbi története*. Írta: Sima Qian. A Shi Ji 110. kötete. Ford. DU YAXIONG – HORVÁTHI. Peking 1997, 39). A mongol korban a kínai források szerint háromféle *tümen* figyelhető meg: a nagy legalább 7000 főt, a közepes, amely minimálisan 5000 főt, a kicsi pedig legalább 3000 harcost foglalt magába (ALSEN, T. T.: *Mongol Imperialism. The policies of the Grand Qan Möngke in China, Russia and the Islamic Lands 1251–1259*. Berkeley–Los Angeles–London 1987, 193).

²⁵ TOLKIEN, *i.m.* 52.

ismert, nomád népek *tümenjeire* vonatkozó adatok szerint nagyon ritka volt az a jelenség, hogy egy *tümen* ténylegesen 10 ezer harcost tartalmazott. A vizsgált forrásban pedig a század, ezred és a tízezred is nemhogy kevesebb, hanem több harcost foglalt magába. A skandináv elbeszélés szerint tehát a hun hadsereg teljes létszáma 62 400 fő volt. Annak ellenére, hogy a hunok jelentős hadjáratairól, csatáiról (Mauriacum, Nedao) megemlékező latin és görög nyelvű forrásokból kikövetkeztetett számadatok (Bóna, Bachrach, Nikonorov) összecsengenek a skandináv sagával, óvatosan kell kezelni ezt a számadatot, tekintetbe véve, hogy kései forrásról van szó, és a középkori források számadatai legtöbbször inkább megbízhatatlanok, mint hitelesek. Összehasonlításképpen érdemes kitérni röviden a korszak római hadseregének létszámára vonatkozó adatokra is. Vegetius szerint kisebb háborúk esetében a rómaiak általában körülbelül 10 ezer gyalogost és 2000 lovast vetettek be. Nagyobb volumenű hadjáratokban körülbelül 20 ezer főnyi gyalogság és 4000 főnyi lovasság vett részt.²⁶ A Bizánci Birodalom esetében is megállapítható, hogy annak ellenére, hogy a hadseregének teljes létszáma a 3. és a 11. század között 150 000 és 400 000 között mozgott (a 4. században 400 000 körüli volt), egy-egy hadjáratra természetesen csak a sereg töredéke vonult fel.²⁷

Összegezve megállapítható, a *Hervarar saga* annak ellenére, hogy kései átíratban maradt fenn, jelentős forrásunk a mongol kort megelőző nomád népek, ezen belül a hunok hadi szerveződésére, gyakorlatilag az egyetlen, amely ilyen részletekbe mélyen elemzi egy nomád hadsereg hadrendjét. Ebből a forrásból egyértelműen kitűnik, hogy a hun hadsereg hadi szerveződése is tízes rendszeren alapult. A hunok hadserege századokba, ezredkebe, tízezredkebe szerveződött. Fontos kiemelni, hogy míg más nomád népek esetében ezek az egységek nagyon ritkán érik el a tízezres számot, addig a hunok esetében a század, az ezred és a tízezred ennél valamivel több embert tartalmazhatott e kései forrás adatai alapján. Az írott forrásokban több esetben találunk utalást a hun hadsereg létszámára vonatkozólag. A középkori forrásokban található számadatok azonban annyira bizonytalanok, megbízhatatlanok, hogy ezekből nem tudunk következtetni a hun hadsereg létszámára.

---

²⁶ VEGETIUS II. 1. vö. „Flavius Vegetius Renatus A hadtudomány fogalma”. Ford. VÁRADY L. In *A hadművészet ókori klasszikusai*. Szerk. HAHN I. Budapest 1963, 798–799.

²⁷ TREADGOLD, W.: *Byzantium and its army 284–1081*. Stanford 1995, 44, 162.

Forrás	Létszám	Esemény
Sokrates	10.000 fő (elesettek száma)	430-as évek burgundok elleni összecsapás
Zosimos	10.000 fő	409 Honorius szövetségeseként Alarichhellel szemben
Zosimos	300 fő	Honoriusal szövetségben gótok ellenében
Philostorgios	60.000 fő	425-ben Aetius jóvoltából Itália területén
Iordanes	500.000 fő	451 mauriacumi csata
Iordanes	30.000 fő (elesettek száma)	455 nedaói csata
Hervar és Heidrik saga	62.400 fő	A gótok és a hunok közötti összecsapás

1.táblázat: A hun hadseregére található szám adatok az írott forrásokban

Kutató	Becsült létszám	A forrás létszáma	Esemény
Edward A Thompson	6000 fő	60.000 fő	425-ben Aetius jóvoltából Itália területén
Bóna István	30.000 – 50.000 fő	500.000 fő	451 mauriacumi csata
Bernard S. Bachrach	40.000 – 50.000 fő	500.000 fő	451 mauriacumi csata
Valery Nikonorov	45.000 – 60.000 fő	30.000 fő	455 nedaói csata

2. táblázat: A hun hadsereg létszámára vonatkozó becslések

Notes on the Numbers and Military Organization of the Hun Army

Medieval data found in the available sources are rather unreliable; therefore we cannot draw far-reaching conclusions concerning an army's actual numbers. The Huns used a decimal military organization system, similar to other steppe nations (like Turkic and Mongol speaking nomads). This system can be observed in the armies' of different cultural background (for example the Byzantines), where the army consists of companies, regiments and myriads. There is one source about the Huns that is worth highlighting concerning this topic. The late dated Scandinavian Hervar and Heidrik saga (*Hervarar saga ok Heiðreks*) clearly shows the Hun army to be structured into companies, regiments and myriads. The source commemorates the headcount of individual units, revealing that the companies, regiments and myriads contained more than a hundred, a thousand or ten-thousand warriors. This data is worth highlighting, as according to our current knowledge, other nomadic *tümens* contained less than ten thousand warriors.